

Kitab Daniel - Nomer Satus Sebelas

Mbabar Wigati Profetisipun Abubakar wonten ing Bilai Kawitan ing Kitab Wahyu

Jeff Pippenger

2024-03-02

Ing sajarah kenabian babagan Bilai kang kapisan, pamimpin kang nerusaké Mohammed yaiku Abu Bakr Abdullah ibn Abi Quhafa, maratuwa lanang Mohammed. Kita bakal nyebut dhèwèké minangka Abubakar. Piyambakipun lan Mohammed kalorone kasebut ing patang ayat kang kapisan. Abubakar iku panguwasa Islam kang kapisan sawisé Mohammed, lan sajarah nyathet sawijining dhawuh kang diparingaké déning dhèwèké marang para prajurité, yaiku kang digambaraké ing ayat papat saka Wahyu pasal sanga. Dhawuh iku nggambaraké prosès panyegelan kang diwiwiti nalika rawuhipun bilai kang katelu, kang uga Trompet kapitu, kang uga rawuhipun malaékat kang katelu.

Lan malaékat kang kaping lima ngunèkaké kalasangkane, lan aku weruh ana lintang tiba saka swarga menyang bumi; lan marang dhèwèké kaparingaké kunci telaga tanpa dhasar. Lan dhèwèké mbukak telaga tanpa dhasar mau; banjur ana kumelun munggah saka telaga iku, kaya kumeluning pawon gedhé; lan srengéngé sarta hawané dadi peteng marga saka kumeluning telaga mau. Lan saka ing kumelun mau metu walang marang bumi; lan marang wong-wong mau kaparingaké kakuwatan, kaya kalajengking-kalajengking ing bumi duwé kakuwatan. Lan dipréntahaké marang wong-wong mau supaya aja ngrusak suketing bumi, utawa samubarang kang ijo, utawa wit apa waé; nanging mung wong-wong kang ora nduwèni meteréné Gusti Allah ana ing bathuké. Wahyu 9:1-4.

“Lintang” kang tumiba saka swarga iku yaiku Mohammed, kang miwiti palayanane ing taun 606. Mohammed diparingi sawijining “kunci” kanggo “mbukak” “sumur tanpa dhasar,” saéngga “kukus” ndadèkaké petengé “srengéngé lan hawa,” lan ngedalaké “walang” kang kaparingi “kuwaos” kaya kuwaosé “kalajengking.” Kunci iku yaiku sawijining peperangan militèr kang njalari ringkihé kakuwatan militèr bangsa Romawi, mangka banjur maringi dalan tumrap munggahé peperangan Islam. Sumur tanpa dhasar iku minangka pralambang Arabia, papan lairé Islam, lan kukus iku nggambaraké agama palsu Islam kang bakal sumebar ing salumahing bumi lan nguwasani wewengkon géografi kang padha, kang uga bakal kebak gerombolan walang kang nyaponi Afrika Lor, Éropah Kidul, lan Arabia. Walang iku minangka pralambang Islam, lan kuwaos sacara kenabian nggambaraké kakuwatan militèr. Kuwasané iku bakal kaya kalajengking, kang nyanthol kanthi ora dinyana-nyana. Uriah Smith ngandika:

“Lintang sawiji tumiba saka swarga menyang bumi; lan marang dhèwèké kaparingaké kunci sumur tanpa dhasar.

“Nalika ratu Persia nimbang-nimbang kaajaiban seni lan kakuwasané, dhèwèké nampa sawijining layang saka warga Mekah kang ora misuwur, kang ngajak dhèwèké supaya ngakoni Mohammed minangka rasulé Allah. Panjaluk iku ditampik, lan layang iku disuwèk. ‘Mangkono iku,’ pangandikané nabi Arab mau, ‘Allah bakal nyuwèk karajan iku, lan nampik panyuwuné Chosroes.’ Dumunung ana ing tapel wates loro kakaisaran Wétan iki, Mohammed mirsani kanthi kabingahan kang kasimpen lumakuné karusakan silih-musnahaké; lan ing satengahing kamenangan Persia, dhèwèké wani medharaké ramalan, yèn sadurungé pirang-pirang taun lumaku, kamenangan bakal bali manèh marang panji-panji wong Rum. ‘Ing wektu nalika ramalan iki kasebut wis diandharaké, ora ana ramalan kang bisa luwih adoh saka kalakonané, awit rolas taun kapisan pamaréntahan Heraclius wis ngumumaké yèn bubaré kakaisaran wis saya cedhak.’...”

“Chosroes nelukaké panguwasan Rum [ing] Asia lan Afrika. Lan ‘kakaisaran Rum,’ ing jaman iku, ‘wis nyusut nganti mung tekan témbok-témbok Konstantinopel, bebarengan karo sésané Yunani, Italia, lan Afrika, sarta sawetara kutha pasisir, wiwit saka Tirus nganti Trebizond, ing pasisir Asia. Pengalaman nem taun pungkasane mbujuk sang ratu Persia supaya nyingkuraké panaklukan Konstantinopel, lan netepaké upeti taunan minangka tebusan kakaisaran Rum,—sewu talenta emas, sewu talenta salaka, sewu jubah sutra, sewu jaran, lan sewu prawan. Heraclius sarujuk marang syarat-syarat kang ngisin-isini iki. Nanging wektu lan kalonggaran kang dipikolehé kanggo nglumpukaké banda-banda iku saka kamlaratané Wétan, dipigunakaké kanthi sregep kanggo nyepakaké sawijining serangan kang kendel lan nekat.”

“Sang ratu Persia ngremhaké wong Sarasen kang ora kawentar, lan ngece pawarta saka nabi palsu saka Mekah. Malah ambruké karajan Rum ora bakal mbukak lawang tumrap Mohammedanisme, utawa tumrap majuné para panyebar Sarasen kang nggawa gaman tumrap sawijining tipudaya, sanadyan sang raja Persia lan chagan bangsa Avar (panerus Attila) wus padha mbagekaké ing antarané dhéwé turahaning karajan-karajané para Caesar. Chosroes dhéwé tumiba. Karajan Persia lan Rum padha ngentèkaké kakuwatan siji lan sijiné. Lan sadurungé pedhang kapasrahaké menyang tangané nabi palsu iku, pedhang mau wis kasabet metu saka tangané wong-wong kang mesthiné bakal ngalang-alangi lampahé lan ngremuk kakuwatané.”

“Wiwit jamané Scipio lan Hannibal, durung tau ana pakaryan kang luwih wani tinimbang kang kasil katindakaké déning Heraclius kanggo pambébasaning kakaisaran. Panjenengané ngrambah dalan kang kebak bebaya ngliwati Segara Ireng lan pagunungan Armenia, nembus tekan jantunging Persia, lan ndadèkaké wadyabala raja agung padha bali kanggo mbéla nagarané kang lagi kasiram getih.”

“Ing perang Nineveh, kang ditindakake kanthi sengit wiwit pajar nganti jam kaping sewelas, wolulukur panji-panji, kejaba kang bisa uga pecah utawa suwek, direbut saka bangsa Persia; pérangan kang paling gedhé saka wadya-balané disigar dadi remukan, lan para pamenang, ndhelikaké kapitunané dhéwé, nglampahi wengi ana ing paprangan. Kutha-kutha lan kraton-kraton Asyur kabukak sapisanan tumrap wong-wong Romawi.”

“Sang kaisar Romawi ora kaluwihan kakuwatan marga saka panaklukan-panaklukan kang wus dipikolehé; lan ing wektu kang padha, lan lumantar sarana kang padha uga, wis kacawisaké dalan kanggo wong Saracen kang cacahé akèh saka Arabia, kaya walang saka tlatah kang padha, kang sajroning lampahé nyebarake kapitadosan Mohammedan kang peteng lan nasaraké, banjur kanthi énggal nglimputi karajan Persia lan karajan Romawi.”

“Gambaran kang luwih jangkep ngenani kasunyatan iki ora bisa diarep-arep saliyané kang kaparingaké ana ing tembung-tembung panutuping bab saka Gibbon, saka ngendi pethikan-pethikan sadurungé dijupuk. ‘Sanadyan sawijining bala tentara kang menang wis kasusun ana ing sangisoré panji Heraclius, upaya kang ora lumrah iku katoné malah ngentekaké, dudu nglatih, kekuwatané. Nalika sang kaisar nggayuh kamenangan ana ing Konstantinopel utawa Yerusalem, sawijining kutha cilik kang ora kondhang ana ing tapel wates Siria dijarah déning wong-wong Saracen, lan wong-wong mau nyacah-nyacah sawetara prajurit kang maju kanggo maringi pitulungan marang kutha iku,—sawijining kadadéan kang lumrah lan sepele, saupama ora dadi pambukaning sawijining revolusi gedhé. Para rampog iki iku para rasul Mohammed; kawani sing kesurupan saka wong-wong mau wus metu saka ara-ara samun; lan ing wolung taun pungkasan pamaréntahané, Heraclius kelangan marang wong Arab propinsi-propinsi kang padha karo kang wus kasil direbuté bali saka tangan wong Persia.

“‘Roh cidra lan semangat kang nggrantes, kang papan dununge ora ana ing swarga,’ wus dilolosake ana ing bumi. Telenging jurang tanpa dhasar iku mung mbutuhake sawiji kunci kanggo mbukak, lan kunci iku yaiku rubuhipun Chosroes. Panjenengane kanthi ngrèmèhake wus nyuwek layang saka sawijining warga Mekah kang ora kawentar. Nanging nalika saka ‘sumunar kamulyané’ panjenengane ambruk mlebu ing ‘menara pepeteng’ kang ora bisa ditembus déning mripat apa waé, asmane Chosroes dumadakan katutupan ing lalen ana ngarepé asmane Mohammed; lan rembulan sabit iku kaya-kaya mung ngenteni munggahe nganti lintang iku tiba. Chosroes, sawisé kalah babar-pisan lan kelangan karajané, dipatèni ing taun 628; lan taun 629 katandhani déning ‘panaklukan Arabia,’ lan ‘perang kapisan wong Mohammedan nglawan kakaisaran Rum.’ ‘Lan malaékat kaping lima muni kalasangka, lan aku weruh sawijining lintang tiba saka swarga menyang bumi; lan marang dhèwèké kaparingaké kunci telenging jurang tanpa dhasar. Lan dhèwèké mbukak telenging jurang tanpa dhasar.’ Panjenengane tiba menyang bumi. Nalika kakuwatan kakaisaran Rum wus entek, lan raja gedhé saka Wétan kapundhut pejah ana ing menara pepetengé, pangrampogan sawijining kutha cilik kang ora kawentar ana ing tapel wates Siria dadi ‘pambuka tumrap sawijining revolusi gedhé banget.’ ‘Para rampog iku para rasulé Mohammed, lan kawanié kang nggegirisi mau metu saka ara-ara samun.’”

“Jurang Tanpa Dhasar.—Tegesing istilah iki bisa dimangertèni saka basa Yunani, kang ditegesi ‘jero, tanpa dhasar, banget jeroné,’ lan bisa nunjuk marang papan apa waé kang gersang, sepi, lan ora kabudidayakaké. Istilah iki ditrapaké marang bumi ing kaanan asliné kang semrawut. Purw. 1:2. Ing tuladha iki, istilah mau kanthi trep bisa nunjuk marang ara-ara samun Arab kang ora kawruhan, saka tapel watese metu gerombolan

Saracen kaya grumbulan walang. Lan rubuhipun Chosroes, ratu Persia, pancèn prayoga digambarake minangka kabukane jurang tanpa dhasar, amarga prakara iku nyawisake dalam tumrap para pandhèrèké Mohammed metu saka nagarané kang peteng lan ora misuwur, banjur nyebaraké piwulang-piwulangé kang nyasarake nganggo geni lan pedhang, nganti petengingé sumebar nutupi kabèh karajan Wétan.” Uriah Smith, Daniel and Revelation, 495–498.

Bebaya kapisan, yaiku slomporet kalima, nandhani wiwitaning perang Islam nglawan Roma, lan uga nandhani sawijining peperangan antarané Roma lan Persia ing ngendi Roma menang, nanging kanthi mangkono Roma ngentekaké kakuwatan militèrè nganti tekan tataran ora bisa nyegah mungghahé kakuwatan Islam. Ciri-ciri kenabian saka bebaya kapisan lan bebaya kapindho nandhani ciri-ciri kenabian saka bebaya katelu, lan wigati banget kanggo ngakoni rong bebaya kang kapisan iku minangka pralambang sajarahé bebaya katelu, awit sajarah iku makili mangsa panyegelané satus patang puluh papat éwu, kang diwiwiti ing tanggal 11 September 2001. Sawisé sajarah kenabian kang dipralambangaké déning Mohammed ing telung ayat kapisan, ayat kapat ngenalaké Abubakar, pimpinan kapisan sawisé Mohammed.

Lan dhawuh diparingaké marang wong-wong mau, supaya aja ngrusak suket ing bumi, utawa tetuwuhan ijo apa waé, utawa wit apa waé; nanging mung wong-wong sing ing bathuké ora kagungan meterai Allah. Wahyu 9:4.

Préntahé Abubakar maringi piwulang marang para prajurit Islam supaya mbedakaké antarané rong golongan wong sing ngabekti kang ana ing wilayah Rum nalika semana. Golongan siji yaiku para Katulik, kang nduwèni sawatara tatanan kaagaman sing nyukur pérangan mburi sirahé (tonsur), lan nganut pangibadah dina Minggu. Golongan sijiné yaiku para sing netepi Sabat dina kapitu, lan Sabat iku meterainé Allah.

“Sawisé sédaé Mohammed, dhèwèké banjur digantos ing panguwasa déning Abubekr, A.D. 632, kang, sanalika panguwasa lan pamaréntahané wis jejeg mantep, ngirim layang edaran marang suku-suku Arab, kang petikané kaya mangkéné:—

“Nalika sira perang ing perang-perangé Pangéran, tumindaka kaya wong lanang sejati, tanpa mundur utawa mbléngokaké gegerira; nanging aja nganti kamenanganira kacinthak déning getihé para wanita lan bocah-bocah. Aja ngrusak wit kurma, lan aja ngobong pategalan gandum. Aja negesi wit-witan woh-wohan, lan aja gawé piala marang kéwan ternak, kajaba mung kang sira patèni kanggo pangan. Nalika sira gawé prajanjian utawa pasal apa waé, teguhana iku, lan dadia satuhu marang tembungira. Lan sajroning lakunira, sira bakal nemoni sawatara wong agama kang urip nyepi ana ing biara-biara, lan milih ngibadah marang Gusti Allah kanthi cara mangkono; tinggalna wong-wong iku, lan aja matèni wong-wong mau utawa ngrusak biara-biara mau. Lan sira uga bakal nemoni golongan liya, yaiku wong-wong kang klebu ing pasamuwaning Iblis, kang sirahé dicukur gundhul ing pucuké; temenana sira mbelah bathuké, lan aja paring pangapura marang wong-wong mau nganti padha mlebu dadi wong Muhammadiyah utawa mbayar upeti.”

“Ing ramalan utawa ing sajarah ora kasebut manawa pepakon-pepakon sing luwih manusiawi iku ditindakake kanthi satiti kaya dhawuh sing galak mau; nanging mangkono iku pancen didhawuhake marang wong-wong mau. Lan apa sing kasebut sadurunge iku mung siji-sijiné parentah sing kacathet déning Gibbon minangka kang diparingaké déning Abubekr marang para pangareping sing kagungan kuwajiban kanggo nerbitaké parentah-parentah marang sakehing wadyabala Saracen. Parentah-parentah iku cocog pembedané karo ramalan mau, saolah-olah khalifah piyambak tumindak kanthi manut sing wis kawruhan, sarta kanthi ketaatan langsung marang pepakon sing luwih luhur tinimbang pepakoning manungsa kang fana; lan ing tumindaké piyambak nalika budhal perang nglawan agama Yesus, lan nyebaraké Mohammedanisme minangka gantiné, dheweke mbalèni tembung-tembung sing wis diramalaké ana ing Wahyu Yesus Kristus yèn dheweke bakal ngucapaké mangkono.

“Meteraine Gusti Allah ana ing Bathuke.—Ing katrangan ngenani pasal 7:1–3, kita wus nedahake manawa meterai Gusti Allah iku yaiku Sabat ing dhawuh kaping papat; lan sajarah ora meneng bab kasunyatan manawa ana wong-wong kang netepi Sabat kang sejati sajrone sakabehing jaman panyaluran sih-rahmat iki. Nanging pitakonan banjur tuwuh ing antarané akèh wong, yaiku sapa ta wong-wong iku kang ing wektu iku padha nduwèni meterai Gusti Allah ana ing bathuke, lan kanthi mangkono dadi kaluwaran saka panindhesané Mohammedan? Muga para pamaos ngèlingi kasunyatan, kang wis kasebut sadurungé, manawa sajrone kabèh jaman panyaluran iki ana wong-wong kang nduwèni meterai Gusti Allah ana ing bathuke, utawa padha dadi para pengetrap Sabat kang sejati kanthi pangerten; lan muga padha nggatekake luwih adoh manawa kang ditegakake déning ramalan iku yaiku yèn serangan-serangan saka kakuwatan Turki kang ngrusak iki ora ditujokake marang wong-wong mau, nanging marang golongan liyané. Mangkono prakara iki kabébasaké saka sakehing kasulitan; awit iki waé satemené kang ditegakake déning ramalan iku. Mung siji golongan wong kang kanthi langsung katon ana ing teks iki, yaiku wong-wong kang ora nduwèni meterai Gusti Allah ana ing bathuke; déné kaslametané wong-wong kang nduwèni meterai Gusti Allah mung kaandharaké kanthi implikasi. Mulané, kita ora nemu saka sajarah manawa ana siji waé saka wong-wong iki kang kacemplung ing samubarang bilai kang ditibakaké déning wong Saracen marang sasaran-sasaran sengité. Wong-wong Saracen iku diparingi amanat nglawan golongan wong liyané. Lan karusakan kang bakal tumiba marang golongan wong iki ora disandhingaké karo kaslametané wong liya, nanging mung karo kaslametané woh-wohan lan tetuwuhan ijo ing bumi; mangkono: Aja ngrusak suket, wit-witan, utawa samubarang kang ijo, nanging mung golongan wong tartamtu. Lan sajrone kaleksanané, kita ndeleng pemandhangan kang aneh, yaiku sawijining bala panyerbu ngéman marang barang-barang kang lumrahé dirusak déning bala-bala mangkono, yaiku lumahing lan asil-asiling alam; lan, manut idin kang diparingaké marang wong-wong mau supaya nglarani wong-wong kang ora nduwèni meterai Gusti Allah ana ing bathuke, padha mbacok ngremuk bathuké sawijining golongan agamawan kanthi makutha gundhul, kang kalebu ing pasamuwané Iblis.”

“Iki mesthi sawijining golongan rahib, utawa pérangan liya saka Gréja Katulik Roma. Marang wong-wong iki gamané wong Mohammedan diarahaké. Lan tumrap kita katon

ana kacocogan kang mligi, manawa ora pancèn sawijining rancangan, nalika wong-wong mau diandharaké minangka wong-wong sing ora duwé segelé Allah ana ing bathuké; awit gréja iku dhéwé kang wis ngrampsi angger-anggeré Allah saka segelé, kanthi nyuwèk Sabat kang sejati, lan ngedegaké sing palsu ing panggonané. Lan kita uga ora mangertèni, apa saka ramalan utawa saka sajarah, manawa wong-wong sing dipréntah déning Abubekr marang para pandhèrèké supaya aja diganggu kuwi nduwèni segelé Allah, utawa kanthi perlu minangka umaté Allah. Sapa wong-wong mau, lan marga saka alesan apa wong-wong mau diluwari, paseksèné Gibbon kang winates ora mènèhi katrangan marang kita, lan kita ora duwé cara liya kanggo mangertèni; nanging kita duwé saben alesan kanggo percaya manawa ora siji waé saka wong-wong iki sing nduwèni segelé Allah diganggu, déné golongan liyané, sing kanthi tegas pancèn ora nduwèni segel iku, dipatèni nganggo pedhang; lan kanthi mangkono rincian-rincian ramalan iku kacukupan banget kasembadan.” Uriah Smith, Daniel and Revelation, 500–502.

Abubakar ngukuhaké para pandhèrèké Mohammed dadi sawijining Khalifah sawisé séda-Né Mohammed, mula sanadyan kaloroné iku rong tokoh sajarah sing béda, manawa dipandheng bebarengan padha makili wiwitaning paseksi Islam saka bilai kapisan, lan tokoh sajarah kang nandhani sajarahing bilai kapisan iku ya Mohammed.

Ing wiwitaning sajarah bilai kapindho, Mohammed II ngrebut Konstantinopel ing taun 1453. Ing taun 1449, malaékat papat, kang makili Islam, padha diluwari. Wiwitan lan pungkasaning bilai kapisan ditandhani déning sawijining Mohammed, yaiku sing kapisan lan sing kapindho miturut urutané. Miturut nubuatan, wiwitan lan pungkasaning sajarah bilai kapisan ngemot tandha tangané Alfa lan Omega.

Wiwitaning bilai kapindho nyakup sawijining ramalan wektu ngenani papat malaékat, kang makili Islam kang nalika iku banjur dilolosaké, lan sawisé iku ditahan manèh ing tanggal 11 Agustus 1840. Wiwit nalika iku nganti tanggal 22 Oktober 1844, panyegelané wong satus patang puluh papat èwu dipratélakaké. Wiwitaning bilai kapindho nandhani dilolosaké Islam, lan pungkasané nandhani ditahané Islam. Bilai kapisan lan bilai kapindho kaloroné nduwèni panandha-panandha ramalan kang cetha lan persis, kang ngiket wiwitané karo pungkasané.

Loro bilai kang kapisan kudu ditumpangake siji marang sijiné, “baris ing dhuwur baris,” supaya bilai kang katelu bisa diidhèntifikasi. Salah siji saka ciri-ciri kenabian kang diidhèntifikasi déning loro saksi kapisan saka Islam yaiku yèn wong-wong mau nggambaraké sawijining période wektu tartamtu kang nandhani wiwitan lan pungkasan kanthi pratandha Alpha lan Omega. Wong-wong mau uga nduwèni pratandha sekunder, awit wiwitan bilai kang kapisan ngidhèntifikasi panyegelan umat Allah, lan pungkasan bilai kang kapindho uga ngidhèntifikasi panyegelan umat Allah.

Bilai kaping telu dumugi nalika Islam kanthi dadakan lan tanpa dikajeng-ajeng nyerang kewan bumi ing Wahyu telulas, saéngga miwiti mangsa panyegelan. Panyegelan wong satus patang puluh papat ewu rampung nalika hukum Minggu sing bakal enggal teka, lan

minangka wangsulane marang murtad punika, murtad nasional katut déning karusakan nasional. Kados dene dipratandhakaké ing Roma kaping lan Roma kapapal, karusakan nasional katindakaké lumantar paukuman slomprèt Allah. Telung bilai punika ugi slomprèt. Islam saka bilai kaping telu badhé nyerang malih kanthi dadakan lan tanpa dikajeng-ajeng ing wektu hukum Minggu ing Amerika Sarékat sing bakal enggal teka, nalika mangsa panyegelan wong satus patang puluh papat ewu rampung. Mangsa punika sampun dipratandhakaké déning mangsa wiwitaning bilai kapisan, lan ugi déning mangsa pungkasaning bilai kapindho.

Kita badhé nerusaké panaliten punika ing artikel salajengipun.

Lan Sara mirsa putrané Hagar, wong Mesir iku, kang dilairaké marang Abraham, lagi ngécé. Mulané Sara ngandika marang Abraham, “Usirana abdi wadon iki lan anaké; awit anaké abdi wadon iki ora bakal dadi ahli waris bebarengan karo anakku, yaiku Isak.” Lan prakara iku banget nglarani ing paningalé Abraham, marga saka anaké. Nanging Gusti Allah ngandika marang Abraham, “Aja nganti prakara iku nglarani ing paningalmu marga saka bocah iku lan marga saka abdi wadonmu; ing samubarang kabèh kang wis diucapaké Sara marang kowé, rungokna swarané; awit lumantar Isak turunmu bakal kasebut. Lan anaké abdi wadon iku uga bakal Dakdadèkaké sawijining bangsa, amarga dhèwèké iku turunmu.” Banjur Abraham tangi ésuk-ésuk, njupuk roti lan sakantong banyu, banjur diparingaké marang Hagar, ditumpangaké ing pundhaké, bebarengan karo bocah iku, lan Hagar diutus lunga; mulané Hagar mangkat lan kesasar ana ing ara-ara samun ing Bersyeba. Bareng banyuné entèk saka kantong iku, bocah mau banjur disèlèhaké ing sangisoré salah siji grumbul. Hagar banjur lunga lan lungguh ana ing ngarepé, adoh rada adoh, kira-kira sapapanahan; awit dhèwèké kandha, “Aja nganti aku weruh patiné bocah iki.” Mulané dhèwèké lungguh ana ing ngarepé, banjur nguwuh swarané lan nangis. Lan Gusti Allah miyarsakaké swarané bocah iku; banjur malaékaté Gusti Allah nimbali Hagar saka swarga lan ngandika marang dhèwèké, “Apa kang nandhang kowé, Hagar? Aja wedi; awit Gusti Allah wis miyarsakaké swarané bocah iku ana ing panggonané. Tangia, angkaten bocah iku lan cekelen nganggo tanganmu; awit dhèwèké bakal Dakdadèkaké bangsa kang gedhé.” Banjur Gusti Allah mbikak mripaté, lan dhèwèké weruh sumur banyu; banjur lunga, ngisi kantong iku nganggo banyu, lan maringi bocah iku ngombé. Lan Gusti Allah nunggil karo bocah iku; banjur dhèwèké saya gedhé, manggon ana ing ara-ara samun, lan dadi sawijining pamanah. Purwaning Dumadi 21:9–20.